

Pavčina P. (*2003), v dalším studiu se zaměřila na bohemistiku. Ačkoliv mnoha texty nepřispěla, vždy se na tvůrčí psaní cílevědomě soustředila.

Styl psaní této autorky lze popsat jako hru stínů a náznaků, kde je konkrétní děj podřízen tísnivé atmosféře a finální pointě. Využívá své vnímání příběhu skrze detaily, čímž vytváří svět, který působí skutečně a „smrtelně vážně“, i když se v něm dějí nevysvětlitelné věci. Vypravěč se nesnaží o široký kontext, ale o koncentraci na okamžik napětí, kdy i běžné předměty získávají osudový význam. Tato úsečnost a fragmentárnost je pro autorku ideálním přístupem, protože jí dovoluje vést čtenáře přímo k emocionálnímu epicentru – k momentu, kdy se realita láme a postava uniká skrze zrcadlo do neznáma. Příkladem je próza *Bez názvu* (2021).

1. V čem spočívá hlavní zvrát vnímání bezpečnosti u hlavní hrdinky?
2. Jak autorka využívá motiv zrcadla k vyjádření přechodu mezi realitou a fantastičnem?
3. Do jaké míry naše minulé zkušenosti a traumata ovlivňují to, jak vnímáme hrozbu v přítomnosti?
4. Jak se ve vás proměnilo napětí v momentě, kdy postava slyší bratrův hlas a nechá se „vtáhnout do temnoty“?
5. Autor v textu pracuje s gradací. Zkuste napsat jeden odstavec, který popisuje běžnou činnost (např. čekání na autobus), ale použijte podobný postup gradace k vytvoření tísnivé atmosféry.

Bez názvu

Ještě dvacet metrů. Ještě deset. Už jenom dva. Konečně se natáhla po klice dveří od domu. Náhle ji opět přepadl pocit, že ji někdo sleduje. Rozhlédla se, ale na ulici kromě ní nebylo živé duše. Rychle se protáhla dveřmi a rozeběhla se do schodů. Chtěla se co nejrychleji dostat do druhého patra a schovat se v bezpečí svého bytu.

Musela prohledat všechny kapsy, než našla klíče, a odemknout dveře jí trvalo ještě déle. Nakonec se protáhla dovnitř, roztřesenýma rukama za sebou zabouchla dveře a klíče odhodila na botník. Když se podívala do zrcadla nad botníkem, uvědomila si, že něco není v pořádku. Tam, kde vždy po svém příchodu viděla své znavené oči, se rozprostírala velká pavučina. Jako by někdo propadl vzteku a vybil si ho na svém vlastním odrazu. Jenže to by znamenalo...

„Je tady někdo?“ zavolala přes celý byt. Ani si nevšimla, že zatajuje dech, aby jí neuniklo ani šustnutí. Když nedostala žádnou odpověď, ulehčeně vydechla a začala procházet všechny místnosti, aby zjistila, jestli došlo k nějaké další škodě. Po důkladné prohlídce bytu se vrátila zpět k zrcadlu, jež bylo jedinou zničenou věcí. Dokonce ani dveře neutřžily jediné škrábnutí.

Bezradně se podívala na zrcadlo. Bylo jí záhadou, že na zemi nenašla žádné střepy. Jako by se sklo pouze zprohýbalo, ale nevysypalo se. Natáhla ruku, aby se zkusila zničeného povrchu dotknout, ale než se tak stalo, někdo zprudka zabušil na dveře. Vylekaně se otočila. Nikoho nečekala a už bylo hodně pozdě. Potichoučku se připlížila ke dveřím a podívala se kukátkem. Zahlédla mohutnou postavu zahalenou do černé mikiny. Na hlavě měla kapuci, takže jí neviděla do tváře, ale byla si stoprocentně jistá, že to byl muž.

Znovu se ozvalo zabušení a tentokrát následovala ještě výhrůžka: „Koukej otevřít, nebo ty dveře vyrazím!“ Strnula hrůzou. Netušila, co se děje, ale byla si jistá, že nejde o nic dobrého. Takové lidi viděla naposledy, když napadli jejího bratra. Polkla. Snažila se bojovat s panikou, jež se jí začala zmocňovat. Odstoupila ode dveří. Nejprve o jeden krok, potom o další. Neměla kam utéct. Jediné, co mohla udělat, bylo schovat se a utéct, jakmile se jí naskytne příležitost. Jenomže jediné, na co se zmohla, bylo udělat posledních několik drobných krůčků, které jí stísněný prostor dovoľoval. Cukla sebou, když se ozvala rána ohlašující první pokus o vyrazení dveří. Bezradně se opřela o rozbité zrcadlo a...

Náhle ji objaly dvě silné paže a obklopil ji pocit bezpečí. „Neboj se.“ Byl to bratrův hlas, co ji přesvědčilo, aby se nechala vtáhnout do temnoty schované za zrcadlem.

